

Fénysugár

Evangéliumi hitebressztő és hihelmlyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Uj munkára fell

Zsid. 12:12.

»Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké.« Ha Isten büntetett, ismét vigasztal s szól: »Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítetek föl.« Ő maga kívánja, hogy az ember újra felkeljen. S az ember ne ellenkezzék csak azért, mivel a multjától nem tud szabadulni, amely féregként rágja a szívét. Isten nagyobb a multnál. Az Ő kezébe tegye le az ember a multat minden bűnével és fájdalomával együtt. Ha odatette, többet ne foglalkozzék vele s nézzen Annak az arcába, aki a profétája által így szól: »Haragomban megvertelek és kegyelmemben megkönyörültem rajtad.« Nem ő az első, akinek nehéz multtal kell leszámolni, s nem ő lesz az utolsó. Azért is szólal meg olyan hatalmasan az Irásban a vigasztalás, amely a megfáradtakal idejében szól.

Az ember ne tekintsen hátra, hanem előre. A jövő szava: »A lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítetek föl.« Ezzel jelezni akarja Isten, hogy újra jövőt akar adni az embernek; hogy van még járható útja az ember számára; hogy van még munka a számára, melyet el kell végeznie. Magától eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhatik. De amíg a napnak jelszava hangzik: »Egyenesítetek föl«, az ember ne rejtse el talentumát. Ezt Isten nem azért mondja, mintha immár csupa boldogság és öröm várna ránk. Lehet, hogy még sokáig a keresztes völgyében járunk s egyik kísértés a másik után szakad ránk; ezért beszél az Irás türelemről, amellyel fussunk a harcban. Azt sem mondja Isten, hogy a munka nagysághoz és tisztességhez vezet. Lehet egészen csendes munka, csodálatos halogást tett... Ilyen embernek nem kell már akadályoktól félnie, ha mindjárt mint hegyek állnának előtte; Isten hegyeket is tud a tengerbe süllyeszteni. S ha útja emberek között vezet, úgy Isten angyala fog előtte járni; Lábán is kénytelen Jákóbbal barátságosan beszélni, mert Isten megparancsolta néki. Azért ha az ember az Istennek hangját hallja: »Az elcsüggedt kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítetek föl«, legyen ez a válasza: A Te parancsoltodra meg merem tenni.

Járatlan úton.

»Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez« (Csel. 8:26). Sokat mondott ez az Ige nékem már máskor is, de jelentősége csak most lett előttem igazán nagygyá. Az Úr Filepet is, a komornyikot is »járatlan« útra vezette. Egyik sem tudta, hogy mi vár rá az ismeretlen úton. S mindketten csodálatos tapasztalattal tettek. A komornyik szíve békességét találhatta meg Megváltójában, Filep pedig, engedve az Úr szavának, segítségére lehetett a sötétségben vergődő léleknek.

Megkaptam én is a felszólítást, hogy ezen az úton induljak el. »Uram — mondtam — tudod, hogy Néked adtam az életemet s nincs más vágyam, mint Téged dicsőíteni. Szívesen megyek oda, ahová küldesz, de miért kell éppen a »gázai« útra mennem, arra a járatlanra, ahol még egy léleknek sem szólhatok Rólad? Lelkem tette, cselekvésre vágyik, miért állítasz félre?«

Mégis elindultam. Az út első része rögzös volt. Körülöttem elsötétült a látóhatár. Az ellenség ijesztgetett, de az Úr szüntelen mellettem állott. S lassanként felkelt a nap, tovatűnt a sötétség s megláthattam, hogy miért kellett a »gázai« útra jönnöm. Lelkem megcsendesedett az Urban s megtanultam Őbenne elrejtve lenni. Most hálával és örömmel van telve a szívem, hogy az én Uram éppen erre az útra küldött.

Testvérem! Ne félj, ne idegenkedj a »gázai« úttól! Ha az Úr küld, siess és engedj a szavának. Megváltód szeretetével találkozol ott és hit által minden nehézségen könnyen keresztüljuthatsz. »Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened« — hangzik feléd a drága biztatás. S bizonytalán akad az úton egy-egy lélek is, aki a te hited mécsvilágánál találja meg a békességhez, a Jézus szívéhez vezető utat.

K. E. d. t.

Biztatás.

A biztatás, mellyel az újévnek nekiindulhatunk, ez: *van imádságot meghallgató Uruk.* Ennél jobban semmi sem biztathat s bátoríthat.

Három héttel ezelőtt vizsgázott a Félé Diakonissza Anyaház 28 növendéke az illetékes egyházi bizottság előtt. Az eredményért csak hálásak lehetünk. Néhány nap múlva két vizsgázott növendék levelet kapott... »A vizsga eredményéről szóló értesítéseket köszönöm szépen úgy a magam, mint azok részéről is, akik szeretettel imádkoztak Értetek különösen ezekben a napokban. Nehezen vártuk soraitokat, de nem aggodalommal, hiszen Ánnak kezébe tettünk le, aki előtt nincs

akadály! Szerdán reggel, a vizsga napján a templomban jöttünk össze páran, akik különösen is szeretettel hordoztak imáikban. Körülbelül tizenketten térdeltünk az oltár körül. E. édesanyja, Zs. édesanyja és édesapja... Milyen kegyelmes az Úr!... Bizonyosak voltunk benne, hogy fog sikerülni a vizsga, hiszen olyan őszinte, keresetlen szavakkal mondott hívő imák hangzottak el, amilyeneket csak az Úr Lelke adhatott az ajkakra. Bizonyosak lehettünk azért is, mert aznap olyan Igék voltak, amelyek kétségtelessé tették az Úr megsegítő kegyelmét. Az egyik: »...kegyelmemben megkönyörültem rajtad.« Mert erőssége *voltál*, a gyöngének...« Olyan jó volt már reggel így oivasni: »*voltál*!...«

Legyen áldott Uruk, hogy ezáltal is erősítette hitünket!« Eddig a levél.

Imádkozni meg ne szűnjünk! Isten Lelke segítségünkre van (Róm. 8:26). Így félelem nélkül indulhatunk el. Így!

Z. H.

Olyan szívre van szükséged, mint a Jákóbe volt: »Nem bocsátalak el teged, míg meg nem áldasz engemet.« Mint Jobé: »Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Uruk neve!« Mint *Aszate*: »Nálamnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!« Mint azé az édesapáé, aki beteg gyermekét az Úr Jézushoz vitte és így kiáltott: »Hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek!« Mint a vámszedő: »Isten, legy irgalmas nékem bűnösnek!« Es mint Simeoné, aki élete végén boldogan így szólhatott: »Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben: Mert látták az én szemeim! a te üdvösségedet.«

★

Óh ember, menekülj nyugtalanító gondolataid elől. Vessd el magadtól a gondot, a földrehúzó terheket. Légy csak kicsit egyedül Isteneddel. Rejtőzz el lelked benső kamrácskájában, zárj ki onnan mindent Istenen kívül, s egyedül csak Őt keresd a bezárt ajtó mögött. Azután teljes szívedből így kiáltás: A Te orcádat keresem, óh Uram, a Te orcádat!

★

Valaki azt mondta egyszer: »Isten gyermekei madarakhoz hasonlítanak: akkor énekelnek a legszebben, ha kalitkában vannak.« S azután így magyarázta: »Isten gyermekei akkor énekelnek legszebben, ha nagy szenvedések között élnek.« Másvalaki azt mondta „Minél mélyebb volt az ár, annál magasabbra emelkedett a bárka az ég felé.« Így van ez Isten gyermekeinél is: Minél mélyebb a szenvedésük, annál közelebb kerülnek a mennyhez, ahol Urukkal örök, szent közösségben élhetnek.

Finnországi levél.

Kari Veikko Laurinak.

Levelém érkezett a távol, viharviselt t. stvérhazából. Az van megírva a levélben panasztalan tudatásképpen, hogy tavasz óta más az élet... a kis falu az orosz lett... a fenyők, nyírfák ottmaradtak és ott a templom... ott a paplak. Nehéz is az otthontalannak: a gyerekek négyrele vannak... a holmi erre-arra, szerte, amerre a vihar seperte.

Egyszerűen, nyugodtan, szépen ez van megírva a levélben. Végén a búcsúzó, a régi. Bajban se kell azt kicserélni. Mert nem is a levélpapírra, a szív mélyére van az írva. Sem az örömben, sem a bűban, se a csendben, se háborúban, sem ezer halál közepette, sem az otthonból számkivetve soha, soha nem veszett még el! Mindig azt lehetett üzenni: »Köszöntöm Isten békéjével.«

T. E. d. t.

Isten felel a hívőnek.

Hívó gyári munkás, többgyermekes családapája beszéli el a következőket: Legkevésbé 100 pengőt kellett bizonyos határidőre lefizetnem. Ha nem teszem meg, igen nehéz helyzetbe kerülök és szöszögővé leszek. Többeket felkerestem, akikről gondoltam, hogy segíteni tudnának rajtam, de mindenütt elutasító választ kaptam. Hazamentem, bezártam szobám ajtaját, és bocsánatot kértem az Úrtól azért, hogy először emberekhez fordultam s nem Néki panaszoltam el bajomat. Feltártam Előtte a szívemet s úgy könyörögtem, hogy hallgasson meg. Azt mondtam: »Óh Uram, Igeidben azt ígérted, hogy meghallgatsz engem. Lásd, a pénzre szükségem van, s még ha eget és földet kellene is megmozgatnod miattam, tudom, hogy ígéreteddel akkor is bevéltanád.« Azután a postára mentem, hogy ott egy megbízást intéztek el. Útközben Istennek egy hívó gyermekével találkoztam, akiről tudtam, hogy jó módú. De nem szóltam egy szót sem szorult helyzetemről. Mindjárt azzal kezdte: »Anyagi gondjaid vannak?« Zavarba jöttem, mire ő tovább biztatott: »Csak mondja el bátran.« Most aztán elbeszéltem néki is azt, amit az imént az Úrnak panaszoltam el. »Ugy, hát maga az, akin segítenem kell! Eppen most örököltem s elmegndtam az Úrnak, hogy valamelyik szegény testvéremmel úgy megosztanám.« Es 100 pengőt adott át. Rajöttem, hogy nékem, aki Isten segítő ke-

gyelmét megtapasztaltam már, különösen bünök az, ha nem hiszek és nem bizom Benne.

Soha többé!

Milyen gyakran hallottam ezt a két szöcskát! Mint szent biztosíték, vagy eskü hagyta el az ajkat: soha többé, soha, egyetlen egyszer nem fog többé előfordulni!

Soha többé nem hagyja el az ajkat indulatos, szívetsébző szó, sem harag, sem ingerült, megdondolatlan beszéd.

Soha többé nem fordul elő ilyen hálaatlanság, felháborodás, és — milyen hamar megszegti ezt a fogadalmat. Miért van ez így? Hát nem elég a jó szándék?

Soha többé alkoholt! Hiszen olyan világos a pusztulás, ami nyomában jár. De mit ér a jó szándék?

Soha többé nem kerülni össze azzal a rossz társasággal, mely olyan sokat ártott. Igen, ha volna ellenálló erő! Ha a »nem«, amit először mondtunk, komolyan és következetesen keresztülvihető volna! De éppen ez az, amire az ember nem képes.

Jól mondja a közmondás: A pokol tornáca jószándékokkal van kikövezeve. Es a sötét hatalmak erősebbek a mi jószándékunknál és romlásba juttatnak...

Igy lesz ez az új évben is? Hála legyen Istennek: nem! Létezik isteni erő, mely erősebb a sötétség hatalmainál. Krisztus úr minden hatalom felett. Az övele való közösségben hit által a »soha többé« valóság lehet. Aki Krisztussal összeköttetésben él, nem kell hogy szóba álljon a sötét hatalmakkal.

Soha többé nem leszel a bűn szolgája.

Soha többé nem távolodsz el Istentől. Eleted fölé Ó maga írja: Enyém vagy. Amíg hiszel Krisztusban, Óvé is maradsz.

A legjobb bibliafordítás.

Keresztyén körben a különböző bibliafordításokról beszélgettek. Egy fiatal ember felállt és azt mondta: »A legjobb bibliafordítás az édesanyám bibliafordítása, mert ő a Bibliát az életében fordítja le.«

Még ha száz esztendeig szántanál is és e világ minden munkáját te végeznéd el, mégsem tudnál egyetlen egy fűszálat sem a földből előteremteni; de miattal te alszol, Isten minden te munkád nélkül egy szem magocskából szárba szökkeneti a kalászt akkor és úgy, amikor és ahogyan Ő akarja. Luther.

Milyen csodálatosan szép, hogy imádkozhatunk; királyi előjog. A jövőt nem ismerjük, de ismerjük Istent. Csodálatos az, ha szeretete hordoz és erős karja vezérel.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jan. 1. Lk. 2:21. Gal. 3:23—29. Lk. 4:16—21. Róm. 8:24—32. Zsolt. 121. Boldog ember az, aki megtanulta, hogy csak az Úrtól várhat segítséget. Emberektől nem várhatunk semmit. Elfeledkeznek rólunk, elreledkeznek az ígéretről, de az Úr soha sem feledkezik el. Örömben, bánatban legyen Őreá irányítva tekintetünk!

Jan. 2. I. Sám. 1:1—11. Lk. 3:1—6. Ma is hangzik a felhívás: Készítsétek az Úrnak útját! Sok szív van meg távol Tőle, sokan nem ismerik szent nevét. Egyesek még a bűn mély fertőjében élnek, mások a saját bölcseségük magaslatán állnak. A csüggedt szívűnek az Úrhoz kell felemelkedni, a kevélynek meg kell alázkodni. Így lesz az egyetlen egyenessé.

Jan. 3. I. Sám. 1:12—20. Lk. 9:7—14. Keresztelő János beszede nem volt hiábavaló. Sokak szívéből tört elő a komoly kérdés: »Mit cselekedjünk?« A megtérés nem külső forma, hanem határozott szakítás a bűnnel. Teljesítsük hűségesen kötelességünket, legyünk igazságosak. Legyünk elnézők a gyengébbek iránt.

Jan. 4. Zsolt. 73:23—28. Lk. 3:15—22. János nem akart hamis látszatot kelteni, világosan megmondta mindenkinek, hogy nem ő a Krisztus. Az Úr csak olyan eszközöket használhat, akik tudják, hogy egyedül az Úr kegyelme teszi őket alkalmassá a szolgálatra.

Jan. 5. Máté 2:13—23. I. Pét. 4:12—19. Máté 16:1—4. Jak. 4:13—17. Lk. 3:23—28. Milyen sokan dicsekszenek származásukkal s milyen büszkék arra, ha családfájuk 2—3 századra vezethető vissza. Az evangélista Jézus családfáját egészen Ádámgig vezeti vissza. Jézus az egész emberisége, ő az ember Fia.

Jan. 6. Máté 2:1—12. És. 60:1—6. Máté 3:13—17. II. Kor. 4:3—6. Lk. 4:1—15. Az őrdög olyan merész, hogy még az Úr Jézus is el akarta csábítani s ígéretekkel tett néki. Ígéretekkel most is készen áll az ellenség, mert ezzel lehet legkönnyebben megcsalni az embert. Vigyázz, kiáltás Jézushoz, ha jön a kísértő!

Jan. 7. I. Sám. 1:21—28. Lk. 4:14—19. Az Úr »szokása szerint« ment be szombatnapon a zsinagógába. Kereste a közösséget mennyei Atyjával. Kereste az alkalmat a bűntől való szabadulás hirdetésére. Az Úr ma is keresi a tévelygő embert.

Jan. 8. I. Sám. 2:1—11. Lk. 4:20—30. Amulattal hallgatták az Úr csodálatos beszédét. De hamarosan megváltozott a hangulat s csak az Úr alacsony származását bírálhatták. S mikor az Úr szemükre vetette hitelenségüket, haraggal telt meg a szívük. Vajjon nem vetheti-e ezt a mi szemünkre is az Úr?

Jan. 9. I. Sám. 3:1—10. Lk. 4:31—37. Mindenki csodálkozott azon, hogy az Úr milyen hatalommal parancsol a tisztá-

lan lelkeknek és azok engednek néki. Az Úr hatalma ma sem kisebb. Megszabadít minden tisztátalanságtól, csak engedj szavának.

Jan. 10. I. Sám. 3:11—21. Lk. 4:38—44. Jézus, az áldott Orvos munkában van. A beteget, szenvedőket mind lába elé viszik s ő könyörül rajtuk. Nem mondta egyiknek sem: Elkéstél! Bajodon nem segíthetek már. Oh, bár minden betegségben az Úrhoz sietnél te is!

Jan. 11. Zsolt. 122. Lk. 5:1—11. Halfogásra az éj csendje a legalkalmasabb. Jól tudja ezt Péter, de mégis enged az Úrnak. Engedelmességének meg lett a jutalma. Mikor a csodálatos eredményt látja, megjegyed: »Eredj el tőlem, mert en bűnos ember vagyok, Uram!« Az Úr éppen azokat használja fel országának munkájában, akik kicsinyek a saját szemükben.

Jan. 12. Lk. 2:41—52. Róm. 12:1—6. Ján. 1:35—42. II. Kor. 6:14—7:1. Lk. 5:12—16. Milyen nagy hit! Uram, ha Te akarod! Igen, ő gyógyítani akart és akar ma is. Várja a beteget, a bűnöst, hogy megoldozhassa kötelékeiből. Vár téged, vár engem is...

Jan. 13. Zsolt. 7. Lk. 5:17—26. »Megbocsáttattak néked a te bűneid!« Drága szavam a bűnbocsánat után vágyódó lélek számára. Mennyi szeretet, mennyi biztatás árad belőle. A hitetlen számára pedig káromlást jelent, mert nem akarja meglátni, hogy az Ember Fiának teljes hatalom adotta mennyen és a földön.

Jan. 14. I. Sám. 4:1—11. Lk. 5:27—32. Az Úr látta Lévi szívében a jobb, a tisztább utáni vágyát. Amikor az Úr hívása elhangzott: »Kövess engem!«, örömmel hagyta ott a vámszedő asztalt. Téged is hív az Úr. Követed-e?

Jan. 15. I. Sám. 4:12—18. Lk. 5:33—39. Milyen nagy a különbség a törvényeskedő farizeus és az Úr Jézus között! Az Úr szeretettel tanítja őket. Nem lehet a régít ujjal javítgatni. Nem elég egy-egy bűnünket elhagyni: egész szívünknek meg kell újulnia.

-K. E. d. t.

Ha valaki az imakamrácskájában hűségesen szolgál Istennek, ennek áldását az egész ház megerzi.

★

Isten gyermekei itt a földön megtanulnak a munkában pihenni és csendben munkálkodni.

★

Akinek az Úr még nem nyithatta meg a szemét, az sóhajtozik olyan dolgok felett, amelyekért halál kellene adnia.

★

Sok leverettetésünknek, kudarcunknak az az oka, hogy nem tanultunk meg megfigyelti a Lélek vezetésére.

★

Ahol a Lelket megszorítják, ott a szeretet és az öröm megfogyatkozik.